

GABRIEL EN OPA

Andere boeken van Li Lefébure bij Clavis

Leesboeken

Een vreemde aap. In de schaduw van de chimpansee

Het magische wereldfeestenboek

Het Mayamysterie

Prentenboeken

De reeks over Draakje Donatius

De reeks over Elfje Floriene

De reeks over Monster Mo

De reeks over Raaf en Papegaai

Schrijfboeken

Buiten de lijntjes

Lees, verwonder en ... schrijf!

Lezen was nog nooit zo leuk!

Schrijf!

Gabriel en opa

*kleine en grote verhalen
van elke dag*

Li Lefébure
met illustraties
van Iris Boter

*Ook als het leven je pech geeft, is er altijd
wel een klein beetje geluk te vinden!*

*Mijn proeflezers Aquilien, Angela, Gitte, Anne, Laura,
Merel, Monique en Maaïke: jullie waren mijn puntjes op de i.*

– Li

Het *O mijn god*-spel van juf Lou uit ‘Een bijzonder spel’
werd gebaseerd op de omgame van Lou Niestadt.
Meer info op: www.louniestadt.com/omgame.

Li Lefébure

Gabriel en opa. Kleine en grote verhalen van elke dag

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Illustraties: Iris Boter

Trefw.: familie, vriendschap, levenslessen, anders zijn, filosofie

NUR 282, 283

ISBN 978 90 448 5212 7

D/2024/4124/065

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.lilefebure.nl

www.irisboter.nl

Inhoudstabel

Hemelse modder	6
De koek was op!	13
Niets is wat het lijkt	19
Flopdag of topdag	26
Een bijzonder spel	30
Liefde.....	36
Niet raar, maar speciaal!	45
Voor elk probleem is er een soort chocolade ..	51
Niks is volledig fout	57

Hemelse modder

‘Onze nieuwe buurvrouw is een heks!’

Gabriel smeert een dikke laag pindakaas op zijn boterham en stopt vervolgens een lepeltje in de pot sambal. Hij roert even door de donkerrode smurrie en laat dan een klodder op zijn boterham glijden.

‘Heb je haar al gezien?’ vraagt hij terwijl hij het rode goedje heel precies op de pindakaas uitsmeert. ‘Ze heeft geen punthoed en ook geen wrat op haar neus of kin,’ zegt hij zonder het antwoord van zijn opa af te wachten. ‘Maar ik zag haar lopen met potten en pannen.’

Opa trekt z’n wenkbrauwen op. ‘Misschien houdt ze wel van koken?’

‘Maar ze heeft ook een bezem. En een kat. Een zwarte. Maar niet helemaal. Haar staart heeft een wit puntje.’ Afwachtend kijkt hij opa aan tot die zegt dat hij gelijk heeft. Dat dat inderdaad duidelijk de kenmerken van een heks zijn.

Als opa blijft zwijgen, legt hij de plakjes banaan die hij net gesneden heeft boven op de sambal. Drie plakjes in breedte en vier in de lengte.

‘Ik ga een oogje in het zeil houden vanuit de tuin,’ zegt Gabriel dan. Hij legt er nog een boterham bovenop en neemt een grote hap. ‘Aws uk mwijn bwoterwam op hweb, gwa uk,’ smakt hij met volle mond.

Hoofdschuddend schuift opa zijn stoel naar achteren en loopt

naar de keuken. Hij komt terug met een bordje in zijn handen. ‘Ik heb appelcake gebakken. Wil je een stukje?’ Opa houdt het porseleinen gebakbordje met de roze roosjes voor zijn neus. Er liggen drie plakjes cake op.

‘Wat een goed idee! We kunnen de heks uitnodigen voor een stukje appelcake. Dan kunnen we haar meteen uithoren. Zet jij alvast het water op voor de thee?’ Gabriel likt met zijn tong de laatste restjes pindakaas en sambal uit de hoeken van zijn mond en schuift zijn stoel naar achteren. ‘Ik ga meteen naar haar toe.’

‘Nee!’ Opa verheft zijn stem.

Gabriel doet net alsof hij opa niet hoort en haast zich via de achterdeur naar buiten.

‘Gabriel!’ roept hij luid als zijn kleinzoon niet reageert. ‘Je weet dat ik niet van bezoek hou!’

Op het tuinpad botst Gabriel bijna tegen iemand op. De heks.

‘W... wat doet u h... hier?’ Onderzoekend kijkt hij haar aan. Hij was op weg om haar uit te nodigen en nu staat ze ineens hier in hun tuin. Kan ze gedachten lezen? Ze is echt een heks. Hij wist het.

‘Hetty!’ Ze steekt haar vrije hand naar hem uit. In de andere hand heeft ze een glazen kom met ... iets dat eruitziet als poep.

Gabriel staart van haar uitgestoken hand naar de berg poep in haar andere en weer terug.

Lachend volgt Hetty de heks zijn blik. ‘Een welkomstcadeautje,’ zegt ze vrolijk. ‘Zijn je ouders ook thuis?’

Een welkomstcadeautje? Ze hoeft opa en hem toch geen welkom te heten ... Zij is degene die hier nieuw is. Nu vertrouwt hij het helemaal niet meer. En wat zit er in die kom? Poep? Waarschijnlijk niet, maar deugen doet het vast ook niet.

‘Ik woon hier met mijn opa,’ bromt Gabriel.

‘Is je opa ook thuis? Ik wil wel graag even met hem kennismaken.’ De heks wacht het antwoord niet af en loopt in de richting van de achterdeur.

Gabriel haast zich achter haar aan en blokkeert de ingang. ‘Wat zit er in die kom?’ Met zijn handen in zijn zij kijkt hij haar afwachtend aan. ‘Het lijkt wel poep!’ Hij rimpelt zijn neus alsof hij de stank nu al kan ruiken, ook al zit er een deksel op het betoverde goedje.

De heks kijkt hem glunderend en tegelijk verwachtingsvol aan. ‘Hemelse modder!’

Hemelse modder? Waarom kijkt ze er zo trots bij? Gabriel weet het al. Ze kan gewoon niet wachten tot ze opa en hem betoverd heeft. Hemelse modder ... Het klinkt afschuwelijk.

‘Eh, opa doet net een dutje. Weet u wat? Ik geef opa die modder wel. Misschien kan hij er een van zijn rozenstekjes in planten. Ik zal hem de groeten van u doen!’

Gabriel grist de kom uit de handen van de heks, en nog voor ze iets kan zeggen, glipt hij naar binnen en doet de deur op slot.

‘Opa? Waar ben je?’

Gabriel loopt de keuken binnen. Daar is opa niet. Hij zet de kom met modder op het aanrecht. Die gooit hij straks wel stiekem weg. Eerst moet hij opa waarschuwen.

‘Opa? Opa? Opa...?’ roept Gabriel, tot hij hem in de woonkamer ziet zitten. ‘O, daar ben je. Ik had gelijk hoor, opa. Ze is een heks. Ze kan gedachten lezen. En ... ze wil ons betoveren. Met modder. Een welkomstgeschenk noemde ze het. Is dat niet raar? Zij komt hier wonen en wij krijgen een welkomstgeschenk. Hoe gek denkt ze dat we zijn? Mooi niet dat ik daarin trap! Ik heb haar gezegd dat je een dutje deed en toen heb ik de deur op slot gedaan,’ ratelt Gabriel aan één stuk door. ‘Sorry dat ik haar wilde uitnodigen, opa.’

‘Modder als welkomstgeschenk? Misschien kan ik er wel een paar van mijn rozenstekjes in planten,’ grijnst opa. ‘Geen sorry, jongen. Je hebt het goed opgelost. Ga zitten. Dan haal ik een plakje cake voor ons uit de keuken.’

Gabriel vouwt zijn handen voor zijn borst en kijkt opa op z'n allerliefst aan.

‘Met een beker warme chocolademelk erbij in plaats van thee?’

‘Met een beker warme chocolademelk erbij. Maar dan gaan we wel een potje pesten. Pak jij het pakje kaarten?’ Nu is het opa die Gabriel op z’n allerliefst aankijkt. Opa is een beetje verslaafd aan pesten. En hij is er nog goed in ook.

Gabriel knikt. ‘Als je maar niet valsspeelt. Gisteren had je drie jokers. Bij alle vier de potjes. Als je maar weet dat ik de kaarten schud en deel.’

Maar opa doet alsof hij niets hoort en haast zich de keuken in.

Hoofdschuddend en grinnikend loopt Gabriel naar het antieke bureautje in de hoek van de kamer. Terwijl hij terug naar de tafel loopt, schudt hij de kaarten. Zeven kaarten voor opa en zeven kaarten voor hem. Het stapeltje dat overblijft, legt hij op tafel. De bovenste kaart pakt hij eraf en legt hij naast het stapeltje. Een klaveren twee. Gabriel grijnst. Opa mag meteen twee kaarten rapen.

Waar blijft hij trouwens? Zo lang duurt het toch niet om warme chocolademelk te maken?

‘Opa, waar blijft je? De kaarten zijn al geschud. En ik heb ze ook al gedeeld.’

Als het stil blijft, roept Gabriel nog eens. Dat is vreemd. Er zou toch niets aan de hand zijn?

Plotseling krijgt Gabriel het warm en koud tegelijk. De modder. De betoverde modder van de heks. Hij springt van zijn stoel en rent de keuken in. ‘Opa ...?’

Als aan de grond genageld blijft hij staan. Daar, aan het aanrecht, staat opa met de kom in zijn hand. Of beter gezegd met zijn gezicht in de kom. Zijn tong lijkt eraan vastgeplakt te zitten.

‘O ... opa. Gaat het wel goed?’ Gabriel stormt op opa af en rukt de kom uit zijn handen.

Opa kijkt Gabriel een beetje verbaasd aan. Er zitten bruine vlekken op zijn gezicht. Op zijn neus, op zijn wangen en op zijn kin. Zijn mond gaat op en neer. Er komt een kreunend geluid uit, meer niet. Dan blijven zijn lippen in een soort gekke grijns staan.

Gabriel zet de kom met een klap op het aanrecht. ‘O nee ... Kun je nog wel praten, opa? Ik wist dat ik die modder meteen had moeten weggooien. Nee, ik had hem niet eens moeten aan-nemen.’ Gabriel pakt de armen van opa vast en schudt hem op en neer. ‘Opa? Opa, zeg iets!’

‘Hemels,’ verzucht opa dan ineens. Hij pakt Gabriels handen vast en begint met hem door de keuken te dansen. Zijn ogen stralen. ‘Hemelse modder is hemels. Ik was het vergeten. De buur-heks, nee, de nieuwe heks ... ik bedoel, de nieuwe buurvrouw is hemels.’

‘Je bent gek geworden. Ze heeft je echt betoverd!’ Gabriel blijft staan, maar opa trekt hem al dansend de hele keuken door.

‘Ja, jongen. Ze heeft me betoverd. Met haar hemelse modder. De laatste keer dat ik dat gegeten heb, is toen je oma nog leefde. Tien jaar geleden. Het was ons lievelingstoetje! Het wordt gemaakt van eieren, suiker, chocolade en slagroom. Ik was bijna vergeten hoe lekker het was. Je moet haar misschien maar uitnodigen om een plakje cake te eten. En om een potje te pesten. Ja, dat moet je doen.’

Gabriel laat opa abrupt los en blijft in het midden van de keu-ken staan. Haar uitnodigen voor cake? En samen pesten? Zolang hij bij zijn opa woont, heeft hij nog nooit iemand uitgenodigd. ‘Ze is echt een heks. En ze heeft je echt betoverd!’